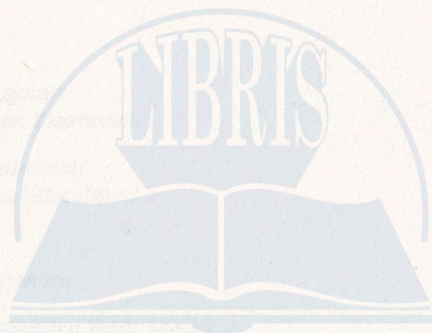

Alexandra Bracken

Niciodată înduplecate

Traducere din engleză de Camelia Ghioc

3
TREI

Prolog

Visul și-a făcut prima dată apariția în a doua mea săptămână la Thurmond și a continuat să mă chinuie cel puțin de două ori pe lună. Cred că era oarecum de înțeles că s-a născut acolo, în spatele gardului electric care zumbăia în jurul lagărului. Tot ce însemna locul acela te seca și te eroda, până nu mai rămânea decât ce era mai rău din tine și nu mai conta câți ani treceau — doi, trei, șase. Cât timp purtai uniforma aceea verde, captiv în aceeași rutină monotonă, timpul se oprea horcăind în loc, ca o mașină care-și dă duhul. Știam că mă făceam mare, fiindcă zărisem reflexii fugare ale schimbărilor de pe fața mea în suprafețele metalice ale meselor din cantină, dar nu mă simțeam mare. Se produsese o ruptură între cine eram și cine fusesem, iar eu rămăsesem împotmolită undeva la mijloc. Mă întrebam dacă mai eram măcar Ruby. În lagăr nu aveam nume în afara barăcii mele. Eram doar un număr: 3285. Eram un fișier pe un server sau un dosar încuiat într-un fișet cenușiu ca oțelul unei arme. Oamenii care mă cunoscuseră înainte de lagăr nu mă mai cunoșteau.

Începea întotdeauna cu același tunet, aceeași explozie de zgomot. Eram bătrână — sucită, cocârjată,

suferindă — și stăteam în picioare în mijlocul unei străzi aglomerate. Era posibil să fi fost o stradă de pe undeva din Virginia, locul meu de baștină, dar trecuse atâta vreme de când nu mai fusesem pe-acasă, că nu puteam fi sigură pe deplin.

Pe lângă mine, de-o parte și de alta, treceau mașini îndreptându-se în sensuri opuse pe o șosea lungă și întunecată. Uneori auzeam tunetul unei furtuni care se apropia, alteori claxoanele zbierau tot mai tare și mai tare și mai tare, pe măsură ce se apropiau. Câteodată nu mai auzeam absolut nimic.

Dar în afară de asta, visul era întotdeauna același.

Două mașini negre identice se opreau lângă mine cu scrâșnet de frâne și apoi, de cum ridicam privirea, o luau înapoi. Totul o lua înapoi. Ploaia se dezlipea de pe asfaltul negru, cleios, și plutea în sus, ridicându-se prin aer în stropi perfecți, sclipitori. Soarele aluneca pe cer în sens invers, fugărindu-se cu luna, și cu trecerea fiecărui ciclu îmi simțeam spinarea bătrână și cocoșată îndreptându-se os cu os până ce mă îndreptam din nou. Când îmi ridicam mâinile în fața ochilor, cutele și venele albastre-vineții se netezeau, ca și cum bătrânețea se topea fără urmă de pe mine.

Iar apoi, acele mâini se făceau tot mai mici și mai mici. Perspectiva mea asupra drumului se schimba; hainele păreau să mă înghită cu totul, sunetele erau asurzitoare și mă buimăceau și mai tare. Dar timpul gonia înapoi și mai repede, aruncându-mă la pământ, vâjâindu-mi nebunește prin creier.

Cândva, visam că dau timpul înapoi, că recâștig tot ce am pierdut și persoana care am fost.

Acum nu mai visez.

Unu

Scobitura brațului meu se fixă pe gâttelejului bărbatului strângându-l, în timp ce tălpile de cauciuc ale bocancilor lui izbeau haotic în pământ. Unghiile lui mușcau din țesătura neagră a cămășii și mănușilor mele, răcâindu-le cu disperare. Creierul lui rămânea fără oxigen, dar asta nu-i împiedica gândurile să-mi explodeze în minte. Am văzut totul. Amintirile și gândurile lui ardeau incandescent în spatele ochilor mei, dar nu mi-am slăbit strânsoarea, nici măcar atunci când mintea îngrozită a santinelei a adus la suprafață o imagine cu el însuși holbându-se cu ochii larg deschiși la tavanul coridorului întunecat. Să fi fost mort, oare?

Dar nu aveam de gând să-l omor. Soldatul mă depășea cu mai bine de-un cap în înălțime, iar un braț al lui era cât un picior al meu. Reușisem să-l domin numai pentru că era cu spatele la mine și-l luasem prin surprindere.

Instructorul Johnson numea această mișcare Menghina și mă mai învățase multe altele pe lângă ea. Deschizătorul de conserve, Crucifixul, Pârghia, Nelson, Tornada, Blocarea încheieturii și Pocnetul spinării erau

doar câteva dintre ele. Toate erau modalități prin care eu, o fată de un metru șai's'cinci, puteam să apuc și să imobilizez o persoană superioară din punct de vedere fizic, până apucam să-mi scot adevărata armă.

De-acum, bărbatul aproape că halucina. M-am strecurat în mintea lui cu ușurință și fără durere; toate amintirile și gândurile care se ridicau la suprafața minții lui conștiente erau pătate cu negru. Culoarea se difuza prin ele ca o pată de cerneală pe o hârtie udă. Și abia atunci, după ce mi-am înfipt bine ghearele în el, am slăbit strânsoarea din jurul gâtului său.

Probabil că numai la asta nu se așteptase când ieșise la o pauză de țigară pe ușa ascunsă din laterala magazinului.

Sub tuleiele palide ale bărbii nerase, mușcătura aerului rece de Pennsylvania înroșise puternic obrajii bărbatului. Am scos o singură respirație fierbinte de sub masca de schi și mi-am dres glasul, perfect conștientă de cele zece perechi de ochi care mă urmăreau. Când mi-am trecut degetele peste pielea bărbatului, am văzut că tremurau; mirosea a fum stătut și a gumă mentolată pe care o folosea în încercarea de a-și acoperi prostul obicei. M-am aplecat spre el, apăsându-i două degete pe gât.

— Trezește-te, am șoptit.

Cu o sforțare, bărbatul a deschis larg ochii, ca un copil. Am simțit că mi se strânge stomacul.

Am aruncat o privire peste umăr la echipa tactică din spatele meu, care urmărea toată scena în tăcere, cu chipurile ascunse de măști.

— Unde e Prizonierul 27? am întrebat.

Eram în afara zonei acoperite de camerele de supraveghere — cred că de aia a considerat și soldatul că poate să se strecoare afară ca să-și ia liniștit câteva pauze

neprogramate — dar eram mai mult decât nerăbdătoare să se termine această parte a planului.

— Haide, dracului, odată! șuieră Vida lângă mine printre dinții încleștați.

Liderul echipei tactice s-a apropiat din spatele meu, iar valul fierbinte care m-a izbit în spate mi-a făcut mâinile să tremure. Nu mă mai durea ca la început când făceam asta. Nu mă mai storcea de energie, nu-mi mai răsucea mintea în noduri dureroase. Dar mă făcea mult mai sensibilă la emoțiile puternice ale celor din apropierea mea — inclusiv la dezgustul acestui bărbat. La ura lui neagră ca moartea.

Vedeam cu coada ochiului părul închis la culoare al lui Rob. Pe buze îi stătea, gata să fie rostit, ordinul de a continua misiunea fără mine. Din cele trei operațiuni conduse de el, nu reușisem să termin decât una.

— Unde e Prizonierul 27? am repetat, dând minții soldatului un ghiont în stilul meu.

— Prizonierul 27.

Mustața groasă i-a zvâcnit când a repetat cuvintele. Firele albe din ea îl făceau să pară mult mai bătrân decât era. Dosarul operațiunii, primit la Cartierul General, conținuse și scurte prezentări ale tuturor soldaților desemnați pentru paza acestui buncăr, inclusiv a acestuia: Max Brommel. Patruzeci și unu de ani, născut în Cody, statul Wyoming, s-a mutat la Pittsburgh, Pennsylvania, unde a găsit o slujbă de programator, pe care a pierdut-o când economia s-a dus de râpă. O nevastă drăguță, actualmente șomeră. Doi copii.

Amândoi morți.

O furtună de imagini tulburi inundă fiecare cotlon și firidă întunecată a minții lui. Am văzut încă o duzină de

bărbați sărind dintr-o dubă, toți îmbrăcați în aceleași uniforme de camuflaj ușoare, și încă vreo câțiva coborând din camioanele militare care încadraseră vehiculul mai mare — plin de criminali, suspecti de terorism și, dacă informațiile primite de Liga Copiilor erau corecte, unul dintre cei mai buni agenți ai noștri.

Dintr-odată calmă, m-am uitat cum aceiași soldați escortau unu... doi... nu, trei bărbați din spatele camionului. Nu erau ofițeri din Forțele Speciale Psi, nici FBI sau CIA și cu siguranță nu era o echipă SWAT¹ sau SEAL² — oricare dintre acestea probabil că ne-ar fi putut zdrobi micuța trupă rapid, dintr-o singură lovitură. Nu. Erau soldați din Garda Națională, rechemăți la datorie din cauza vremurilor îngrozitoare prin care trecea țara; măcar în privința asta, informațiile primite de noi fuseseră corecte.

Soldații trăsese răcugile pe capul prizonierilor și le fixaseră strâns, după care îi forțaseră să coboare scările magazinului abandonat spre ușa culisantă argintie a buncărului ascuns sub clădire.

După ce mare parte din Washington DC fusese distrusă de ceea ce președintele Gray susținea că era un grup de puștani Psi care o luaseră razna, acesta declarase drept prioritate specială construirea unor așa-zise mini-fortărețe peste tot pe coasta de est, pentru cazul în care s-ar fi ivit o altă situație de urgență de o asemenea magnitudine. Unele erau construite sub hoteluri, altele săpate în versanții munților, iar altele, ca ăsta, erau ascunse la vedere, în orășele mici, sub magazine și clădiri guvernamentale. Scopul lor era să-l protejeze pe Gray, cabinetul lui și pe oficialii militari cei mai importanți,

¹SWAT = unități speciale ale Poliției din SUA (N.t.)

²SEAL = forțele speciale de elită ale Marinei SUA (N.t.)

precum și, din câte vedeam, să fie închisori pentru cei care prezentau „amenințări majore la adresa securității naționale“.

Categoria includea propriul nostru Prizonier 27, care se părea că „beneficia“ de tratament special.

Celula lui se afla două niveluri în jos, la capătul unui coridor lung. Era o cameră izolată, cu tavan jos, închis la culoare. Pereții au început parcă să se prelingă de jur împrejurul meu, dar amintirea nu s-a risipit. I-au lăsat cagula pe cap, dar i-au legat picioarele de scaunul de metal aflat în mijlocul celulei, în haloul luminos provenit de la unicul bec ce atârna fără abajur din tavan.

M-am dezlipit de mintea bărbatului, slăbindu-mi atât strânsoarea mentală, cât și pe cea fizică. A alunecat în jos pe zidul cu graffiti al spălătoriei abandonate, captiv încă în ceața propriului creier. Am îndepărtat din mintea lui amintirea chipului meu și a bărbaților de pe aleea din spatele meu cu ușurința cu care aș fi cules pietre de pe fundul unui iaz limpede și deloc adânc.

— Două niveluri în jos, camera patru B, am spus întorcându-mă spre Rob.

Aveam o schiță aproximativă a planului buncărului, dar niciunul dintre micile detalii care ne-ar fi ajutat să ne mișcăm mai precis — nu acționam complet orbește, dar nu se putea spune că eram campioni la capitolul precizie. Însă, în esență, planul acestor buncăre era întotdeauna oarecum același: un șir de scări sau un lift care cobora pe o latură a structurii, de la care pornea la fiecare nivel un coridor lung.

A ridicat o mână înmănușată ca să-mi rețeze restul instrucțiunilor și să facă semn echipei din spatele lui. I-am dat codul extras din amintirea soldatului: 6-8-9-9-9-9-* și